

Regjeringen med Hensyn til Omfanget af de Ydelser, der vare paalagte Sædegaardseierne paa Grund af Kjendeskjendelse, og endelig har Thinget i forrige Samling med overveiende Flertal besluttet, at Sagen skulde gaa til 2den Behandling, ligesom de Udialefter, der fremkom fra dem, der tilraadede dette Skridt, gik ud paa at anerkjende, at den Grundtante, der laa i Forslaget, var en saadan, at den burde virkeliggjøres ved Lovgivningsmagtens Hjælp. Støttende mig til den Opmuntring, som jeg under Sagens tidligere Gang har fundet, indbringer jeg altsaa igjen mit Forslag, der, som allerede antydet, gaar ud paa, at den Afgift, der nu paahviler Sædegaardseierne til at holde deres Tjenere til at tiende „retfærdeligen“, ophæves, og at de ligeledes skulde fritages for Forpligtelsen til at give en Kjendelse til Præsten eller den Refognition, der paa nogle Steder er traadt i Stedet for denne Kjendelse, mod at der paalægges dem en fast, aarlig Afgift, der spares og optages efter samme Regler som Præstetienden og under samme Sikkring som denne. Jeg har sat 15 Mar som Lidsfristen for den fulde Tiendes Indtrædelse, men da det for mig er Hovedsagen i det Hele at faae en saadan Afgift paalagt, saa skal jeg, hvis det kan lette Sagens Fremme, gjerne gaa med til at gaa ind paa en længere Aarværelse. Dernæst er Vederlaget sat lige med den laveste Præstetiendeansættelse i det vedkommende Sogn, saa at der altsaa i det Hele er gjort flere Skridt til, at Forandringen kan blive saa lidet byrdefuld som muligt for de Vedkommende. Den øvrige Del af Loven gaar væsentlig ud paa at give Grundtrækkene af det Regulativ, hvorefter Loven skal gennemføres, og endelig er der, for at vise, at den nye Ydelse ikke er personlig, optaget den Bestemmelse i sidste Paragraph, at „Ciere af de Sorder, som denne Lov omhandler, betale ved Siden af den Sorderne paalagte nye Afgift Votidsoffer og Betaling for Udsørelsen af firkulige Forretninger til Sognepræster og Kirkebetjente efter Loven i Lighed med de øvrige Sognemenighedsmedlemmer.“ Det er jo imidlertid en Selvfølge, at hvis der skulde udfomne en Lov, der fritager de andre Sognemenighedsmedlemmer for Betaling i Anledning af firkulige Handlinger, maa ogsaa Sædegaardseierne blive fritagne derfor, naar de først ere bragte paa det samme Stade som de øvrige Menighedsmedlemmer. Efterat jeg har givet dette Par Oplysninger, agter jeg ikke for Tiden at udtale mig videre, thi der er meget ringe Tilfredsstillelse ved nu paa tredje Mar at gjentage, hvad jeg har haft Leilighed til at sige de to foregaaende Mar, og der kommer ikke noget Udbytte ud af Sagen hverken derved, at jeg paany udtaler min Mening, eller at Regjeringen paany gjør samme Modstand som tidligere; thi vi kjende jo hinandens Standpunkt. De nye Medlemmer, der læse de førte Forhandlinger i Aftensdagstidenden, ville med Lethed derved kunne skjønne om

Sagen, og de Medlemmer, der tidligere have været tilstede her, behøver man ikke at opholde med at gjentage det Samme. Det er derfor ogsaa min Pligt at indskrænke mig til disse Bemærkninger, hvormed jeg anbefaler mit Forslag til en lignende Velvillie hos det nye Thing, som den, det fandt hos Thingets Forgængere i forrige Samling. Naar Tiden kommer dertil, skal jeg gjøre Forslag til Sagens videre Fremme.

Judenrigsministeren: Jeg skal følge den Vej, som den ærede Forslagsstiller selv anbefalede, og ikke gjøre lang Tale om dette Lovforslag; men idet jeg fastholder det Standpunkt, som Regjeringen hidtil har indtaget overfor Forslaget, kan jeg dog ikke afholde mig fra at benytte en Bending, som jevnlig er brugt i denne Sal imod forskellige Regjeringsforslag, ved at udtale, at jeg finder, at det er et aldeles ubrugbart Grundlag for en videre Forhandling om denne Sag. Jeg har endnu ikke set, og jeg vil ikke tro paa, at der skulde kunne være Spørgsmaal om, at man i en Sag som denne kunde faae i Side at konfiskere ikke saa ganske saa Renge af Privates Lomme, for at drage dem ind i Statskassen, uden at give den allermindste Erstatning. Dette har jeg ikke set, og det kan jeg ikke tro paa nogen Maade kan finde Lovgivningsmagtens Samtykke. Man kan kalde det en reel Ret, om man vil, — og jeg tror, man har Ret til at kalde det saaledes — og man kan kalde det en ved Lov fastsat Frihed, om man vil; men hvad enten man gjør det ene eller det andet, saa er det dog sikkert, at det vilde være i højeste Grad ubilligt, om man nu saaledes uden videre vilde styde denne Frihed — der vel at mærke har været anerkjendt af Statsmagten i mange Hundrede Mar — til Side og sige: Vi skulle nok lemme os lidt efter Dig; i 15 eller maaste i 25 Mar kan Du vedblive at stige op, indtil Du kommer til den fulde Afgift. Jeg skal ikke her komme ind paa det Spørgsmaal, om man vil have denne Frihed afløst eller ikke, men jeg skal bemærke, at den ærede Forslagsstiller her vistnok brugte et Udtryk, som han ikke ret havde overveiet, idet han sagde „afløst“; thi jeg finder ikke, at det er en Aflysning, som der her er Spørgsmaal om, men det er, saavidt jeg kan skjønne, en Konfiskation og Intet videre. Jeg skal i dette Dieblisk lade det være uomtalt, om man anser det for nyttigt og hensigtsmæssigt overfor det almene Vel at faae denne Uligghed fjernet; men hvad jeg paa det Allerbestemteste maa hævde, er, at ethvert Lovforslag, som gaar ud paa at borttage denne Frihed uden at give Erstatning derfor, gjør Uret imod de Mænd, som for Tiden ere i Besiddelse af denne Ret, hvilke vel at mærke ikke alene ere Godseiere, men ogsaa mangfoldige andre Folk og for Dieblisset ikke saa ganske saa Smaa-folk. Jeg skal som sagt ikke gaa ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt man ønsker at faae denne